

Warszawa, dnia 17 sierpnia 2010 r.

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Michał Kietsznia

GDOŚ/DONoo/286-25/1223/10/tf

wpł.	2010-08-23	IK RN + BE RM
L.dz.	652	
podpis		

Samorządowe Kolegium Odwoławcze
w Jeleniej Górze
ul. Obrońców Pokoju 26a
58-500 Jelenia Góra

Wniosek o stwierdzenie nieważności i wstrzymanie wykonania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia, wydanej przez Burmistrza Miasta Szklarska Poręba w dniu 10 listopada 2006 r., znak: OŚ-7627/04/2006.

Na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 *in fine* ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t. j. Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, ze zm.) w związku z art. 76 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227, ze zm.) wnoszę o stwierdzenie nieważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie kolei linowej, modernizacji nartostrad i budowie połączeń między nimi oraz rozbudowie instalacji sztucznego dośnieżania w masywie Szrenicy w miejscowości Szklarska Poręba, wydanej przez Burmistrza Miasta Szklarska Poręba w dniu 10 listopada 2006 r.

Jednocześnie, na podstawie art. 159 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego wnoszę o wstrzymanie wykonania ww. decyzji.

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 10 listopada 2006 r., znak: OŚ-7627/04/2006, Burmistrz Miasta Szklarska Poręba określił środowiskowe uwarunkowania zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie kolei linowej, modernizacji nartostrad i budowie połączeń między nimi oraz rozbudowie instalacji sztucznego dośnieżania w masywie Szrenicy w miejscowości Szklarska Poręba.

Decyzji powyższej zarzucam, iż została wydana z rażącym naruszeniem przepisu art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody (t. j. z 2009 r. Dz. U. Nr 151, poz. 1220, ze zm.), a tym samym również art. 6 ust. 4 Dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. Urz. UE L Nr 206 z 22 lipca 1992 r., str. 7) - dalej jako Dyrektywa Siedliskowa, poprzez niewłaściwe zastosowanie ww. przepisu w sytuacji niezaistnienia wymogów nadrzędnego interesu publicznego w odniesieniu do przedmiotowej inwestycji.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, w brzmieniu obowiązującym w dniu wydania wzbudzającej wątpliwości decyzji, *jeżeli przemawiają za tym konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym, i wobec braku rozwiązań alternatywnych, właściwy miejscowo wojewoda, a na obszarach morskich dyrektor właściwego urzędu morskiego, może zezwolić na realizację planu lub przedsięwzięcia, które mogą mieć negatywny wpływ na siedliska przyrodnicze oraz gatunki roślin i zwierząt, dla których ochrony został wyznaczony obszar Natura 2000, zapewniając wykonanie kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000*

Przepis ten implementuje do polskiego prawodawstwa art. 6 ust. 4 Dyrektywy Siedliskowej, zdanie pierwsze, stanowiący, iż *jeśli pomimo negatywnej oceny skutków dla danego terenu oraz braku rozwiązań alternatywnych, plan lub przedsięwzięcie musi jednak zostać zrealizowane z powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego, w tym interesów mających charakter społeczny lub gospodarczy, Państwo Członkowskie stosuje wszelkie środki kompensujące konieczne do zapewnienia ochrony ogólnej spójności Natury 2000.*

Teren, na którym planowana jest realizacja przedsięwzięcia, będącego przedmiotem decyzji Burmistrza Miasta Szklarska Poręba, w dniu wydania tej decyzji znajdował się w granicach projektowanego obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty Natura 2000 „Karkonosze”. Obszar ten został zgłoszony do Komisji Europejskiej przez Rząd RP w kwietniu 2004 r. (zatwierdzony przez Komisję decyzją nr 2008/25/EC z dnia 13 listopada 2007 r.).

W dniu wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach był to także teren projektowanego obszaru specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 „Karkonosze”. Z uwagi na spełnianie przez ten obszar kryteriów wyznaczania ostoi ptasich IBA (Sidło P.O.,

Błaszowska B., Chylarecki P. 2004. *Ostoje ptaków o znaczeniu międzynarodowym w Polsce*. OTOP – Birdlife Poland, Warszawa) został on zaproponowany przez koalicję organizacji pozarządowych do wyznaczenia jako obszar specjalnej ochrony ptaków (Pawlaczyk P., Kepel A., Jaros R., Dzieciołowski R., Wylegała P., Szubert A., Sidło P.O. 2004. *Propozycja optymalnej sieci Natura 2000 w Polsce – „Shadow List”*. Warszawa). Obszar ten został w późniejszym terminie wyznaczony rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 5 września 2007 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie obszarów specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 (Dz. U. Nr 179, poz. 1274 i 1275).

Zgodnie ze Standardowym Formularzem Danych na terenie tym stwierdzono między innymi 23 siedliska z załącznika I dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory oraz 6 gatunków ssaków z załącznika II ww. dyrektywy.

Przedmiotem ochrony tego obszaru są między innymi następujące siedliska przyrodnicze: zarośla kosodrzewiny (kod 4070), kwaśne buczyny (kod 9110), górskie bory świerkowe (kod 9410), torfowiska przejściowe i trzęsawiska (kod 7140), murawy bliźniczkowe (kod 6230).

Obszar ten zasiedla także 20 gatunków ptaków z załącznika I dyrektywy Rady 2009/147/EC z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Gramsz B., Rapala R. 2010. Karkonosze. W: Wilk T., Jujka M., Krogulec J., Chylarecki P. (red.). *Ostoje ptaków o znaczeniu międzynarodowym w Polsce*. OTOP, Marki).

Jest to jedna z 10 najważniejszych w kraju ostoi lęgowych cietrzewia *Tetrao tetrix*, sóweczki *Glaucidium passerinum* oraz sokoła wędrownego *Falco peregrinus*. Odnotowana w granicach ostoi populacja cietrzewia stanowi ok. 2% krajowej populacji, a sóweczki blisko 10%. Jest to także jedna z najważniejszych ostoi lęgowych północnego podgatunku podróżniczka *Luscinia svecica svecica*, płochacza halnego *Prunella collaris*, czeczotki *Carduelis flammea* oraz drozda obrożnego *Turdus torquatus*, dla których najważniejsze są piętra roślinności od regła górnego, przez piętro subalpejskie, do piętra alpejskiego. Ponadto, także liczebność włośchatki *Aegolius funereus* i dzięcioła zielonosiwego *Picus canus* przekracza 1% krajowej populacji (Gramsz B., Rapala R. 2010. Karkonosze. W: Wilk T., Jujka M., Krogulec J., Chylarecki P. (red.). *Ostoje ptaków o znaczeniu międzynarodowym w Polsce*. OTOP, Marki).

W cytowanej powyżej publikacji za kluczowe zagrożenie dla ostoi uznaje się płoszenie ptaków, penetrowanie, wydeptywanie i niszczenie siedlisk, zwłaszcza przy szlakach i obiektach turystycznych oraz rozbudowę infrastruktury turystycznej (nartostrady, wyciągi, trasy rowerowe, szlaki turystyczne).

Postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia prowadzone było w trybie ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t. j. Dz. U. z 2008 r., Nr 25, poz. 150, ze zm.).

Jak stwierdzono w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 10 listopada 2006 r., znak: OŚ-7627/04/2006, przeprowadzone postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wykazało występowanie negatywnego wpływu przedsięwzięcia na środowisko, w tym na obszar Natura 2000. [...]

Obowiązek wykonania kompensacji przyrodniczej nałożony został z uwagi na fakt, iż przedmiotowe przedsięwzięcie będzie negatywnie oddziaływać na siedliska przyrodnicze oraz gatunki roślin i zwierząt podlegające ochronie w ramach Specjalnego Obszaru Ochrony Siedlisk Natura 2000 oraz projektowanego Obszaru Specjalnej Ochrony Ptaków Natura 2000 „Karkonosze”, a dla wielu przedmiotów ochrony nie jest możliwe zastosowanie działań minimalizujących oddziaływanie negatywne (str. 7).

Nakazane działania kompensacyjne wynikają z faktu zniszczenia fragmentów siedlisk wymienionych w Załączniku I Dyrektywy Siedliskowej 92/43/EWG, w tym: kwaśnych buczyn (kod 9110) oraz kwaśnych świerczyn górskich i wysokogórskich (kod 9410) i braku rozwiązań alternatywnych dla utrzymania tych siedlisk w stanie nienaruszonym.

Ustalony zakres kompensacji przyczyni się do odtwarzania fragmentów struktur siedliskowych drzewostanów, będących właściwymi dla tego terenu oraz poprawy siedlisk rzadkich gatunków ptaków w tym sóweczki, włośchatki i cietrzewia (str. 8).

W związku ze stwierdzeniem wystąpienia znaczącego negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na obszary Natura 2000, jakie będzie miało miejsce w przypadku jego realizacji, w rozpatrywanej sprawie miały zastosowanie przepisy ustawy o ochronie przyrody – art. 33 - 35 a, w tym wspomniany wyżej art. 34 ust. 1, implementujący do polskiego prawodawstwa przepisy Dyrektywy Siedliskowej. Należy podkreślić, iż zgodnie z tym przepisem warunkiem *sine qua non* dopuszczenia realizacji przedsięwzięcia, które może znacząco negatywnie oddziaływać na cele ochrony obszaru Natura 2000, jest przede wszystkim zaistnienie imperatywów wynikających z nadrzędnego interesu publicznego.

Jednakże, w przedłożonym „Raporcie o oddziaływaniu na środowisko planowanej budowy kolei linowej, poszerzenia fragmentów tras narciarskich, budowy łącznika pomiędzy nartostradą „Śnieżynka” i „Puchatek” oraz zainstalowania sztucznego naśnieżania na niektórych odcinkach nartostrad w rejonie Szrenicy w Karkonoszach Zachodnich” wraz z aneksem, sporządzonym przez Stowarzyszenie „EKO-BIEGŁY” z siedzibą we Wrocławiu, nie próbuje się nawet udowodnić istnienia przesłanki nadrzędnego interesu publicznego.

Natomiast w uzasadnieniu do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla ww. przedsięwzięcia ograniczono się jedynie do stwierdzenia (str. 7), iż rozwój infrastruktury narciarskiej w masywie Szrenicy przyczyni się do zwiększenia atrakcyjności turystycznej Szklarskiej Poręby na skutek usprawnienia narciarstwa zjazdowego, spowoduje to zwiększenie napływu turystów – narciarzy i przyczyni się do rozwoju turystycznego miasta, co konsekwencji wpłynie na rozwój gospodarki Szklarskiej Poręby.

Zasadnym jest w tym kontekście przytoczenie treści wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 31 lipca 2008 r., sygn. akt: IV SA/Wa 672/08, w którym stwierdzono, iż *inwestycja, będąca indywidualnym przedsięwzięciem gospodarczym skarżącego, nie stanowi bowiem emanacji nadrzędnego interesu publicznego określonego w art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, nawet z racji stworzenia w ten sposób miejsc pracy dla lokalnej społeczności. Nie każde bowiem przedsięwzięcie gospodarcze lub społeczne stanowi realizację nadrzędnego interesu publicznego, a tylko takie, które z racji swej użyteczności ale i zarazem konieczności, podejmowane jest z pożytkiem dla całego społeczeństwa, gdzie pożytek ten zasługuje w powszechnej opinii na osiągnięcie nawet kosztem jego uciążliwości wobec środowiska przyrodniczego, przy zapewnieniu jednak stosownej kompensacji przyrodniczej w maksymalnym stopniu ograniczającej tę uciążliwość.*

W opinii Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, również w przypadku inwestycji narciarskich w masywie Szrenicy nie istnieją żadne powody o charakterze zasadniczym wynikające z nadrzędnego interesu publicznego, które przemawiałyby za koniecznością realizacji tego przedsięwzięcia. Infrastruktura narciarska nie stanowi przedsięwzięcia służącego ogółowi społeczeństwa, a także nie jest inwestycją, której celem byłoby zaspokajanie bieżących potrzeb ludności, niezbędną dla funkcjonowania społeczności Szklarskiej Poręby.

Na temat znaczenia infrastruktury narciarskiej jako inwestycji służącej społeczności lokalnej wypowiedział się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 7 marca 2007 r., sygn. akt IV SA/Wa 2037/06, w którym stwierdza się, iż *pojęcie celu publicznego, oznacza cel dotyczący ogółu ludzi, służący ogółowi, przeznaczony (dostępny) dla wszystkich. Trasy narciarskie, bobslejowe, wyciągi narciarskie oraz urządzenia towarzyszące nie mogą być uznane za inwestycje celu publicznego bowiem nie mieszczą się w katalogu wymienionych w art. 6 pkt 1-10 ustawy o gospodarce nieruchomościami, ale również nie służą zaspokajaniu powszechnych potrzeb. Nie są inwestycją nakierowaną na urzeczywistnienie interesu publicznego istotnego dla zbiorowości. Realizacja budowy przedmiotowej inwestycji nie należy do spraw najpowszechniej spotykanych, służących zaspokajaniu bieżących potrzeb ludności i niezbędnych do funkcjonowania wspólnoty samorządowej.*

Imperatyw nadrzędnego interesu publicznego odnosi się przede wszystkim do zdrowia ludzkiego, bezpieczeństwa publicznego oraz pozytywnych skutków o pierwszorzędym znaczeniu dla środowiska. Ponadto mogą być to także inne imperatywy o charakterze społecznym bądź gospodarczym, jednakże interes ten musi być „nadrzędny” co oznacza, iż nie każdy rodzaj interesu publicznego o charakterze społecznym lub gospodarczym jest wystarczająco ważny, aby był uważany za nadrzędny. Za takowe mogą być uznane przedsięwzięcia trwale i bezsprzecznie zaspokajające podstawowe potrzeby społeczności (por. Behnke M., Kistowski M., Tyszecki A. 2004. *System ocen oddziaływania na środowisko w granicach obszarów Europejskiej Sieci Ekologicznej Natura 2000 w wybranych krajach Unii Europejskiej oraz w Polsce.* Eko-Konsult, Gdańsk).

Tymczasem, ani Autorzy „Raportu”, ani Wojewoda Dolnośląski, będący Organem uzgadniającym, na podstawie art. 48 ust. 2 pkt 3 ustawy Prawo ochrony środowiska, środowiskowe uwarunkowania zgody na realizację przedsięwzięcia, nie przeanalizowali powyższych kwestii, uznając *a priori*, że przedsięwzięcie to spełnia wymogi nadrzędnego interesu publicznego. Tym samym dopuszczono jego realizację, pomimo stwierdzenia wystąpienia znaczącego negatywnego oddziaływania na siedliska i gatunki, będące przedmiotem ochrony proponowanego obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty Natura 2000 „Karkonosze” oraz proponowanego obszaru specjalnej ochrony ptaków Natura 2000 „Karkonosze”.

W związku z powyższym, zarówno postanowienie uzgadniające Wojewody Dolnośląskiego z dnia 24 kwietnia 2006 r., znak: SR.V.6638/N/124/KM/06, jak i wydana na jego podstawie decyzja Burmistrza Miasta Szklarska Poręba o środowiskowych uwarunkowaniach z dnia 10 listopada 2006 r., znak: OŚ-7627/04/2006, rażąco naruszają art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, a tym samym art. 6 ust. 4 Dyrektywy Siedliskowej, co wyczerpuje dyspozycję art. 156 § 1 pkt 2 *in fine* Kpa.

W konsekwencji, w ocenie Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, przedmiotowa decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, stanowiąca dokument wydany z rażącym naruszeniem prawa, powinna zostać wycofana z obrotu prawnego ze skutkiem *ex tunc*.

Zgodnie z zasadą praworządności, na organach administracji publicznej ciąży obowiązek działania w granicach i na podstawie prawa. Z chwilą wstąpienia Polski do struktur europejskich, organy te muszą także pozostawać w zgodzie z prawodawstwem wspólnotowym, do czego zobowiązują m. in. zasada pierwszeństwa prawa wspólnotowego oraz obowiązek prowsólnotowej wykładni przepisów prawa krajowego. Zasada pierwszeństwa prawa wspólnotowego wobec prawa krajowego obejmuje wszystkie wiążące źródła prawa wspólnotowego, w tym dyrektywy. Zasada ta znajduje zastosowanie nie tylko wobec krajowych przepisów o charakterze legislacyjnym, ale także aktów o charakterze administracyjnym, w tym decyzji administracyjnych. Obowiązek zapewnienia zgodności z zasadą pierwszeństwa prawa wspólnotowego dotyczy m. in. sądów oraz organów administracyjnych, w tym organów samorządu terytorialnego. Z zasadą pierwszeństwa prawa wspólnotowego wiąże się tzw. obowiązek prowsólnotowej wykładni prawa krajowego. Obowiązek ten ma zapewnić prawu wspólnotowemu należyta skuteczność i z tego powodu jest traktowany bardzo szeroko. Podobnie jak w przypadku zasady pierwszeństwa stosowania do zasady prowsólnotowej wykładni powinny się stosować „tak dalece jak to możliwe” zarówno sądy jak i organy administracji. Powyższe znajduje potwierdzenie w szeregu orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości (por. sprawa C-158/80 Rewe v. Hauptzollamt Kiel, ECR 1981/1805, sprawa C - 106/77 Simmenthal, ECR 1978/629) oraz wyroków polskich sądów administracyjnych, m. in. w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 listopada 2005 r., sygn. akt: VII

SA/Wa 462/05, czy w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 11 kwietnia 2008 r., sygn. akt: III SA/Wa 263/08.

Pozostawienie w obrocie prawnym kwestionowanej decyzji Burmistrza Miasta Szklarska Poręba naraża Polskę na zarzuty ze strony Komisji Europejskiej i wszczęcie przeciwko Polsce postępowania naruszeniowego. Należy wskazać, że zgodnie z art. 226 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, jeśli Komisja uzna, że Państwo Członkowskie uchybiło jednemu z zobowiązań, które na nim ciąży na mocy niniejszego Traktatu, wydaje ona uzasadnioną opinię w tym przedmiocie, po uprzednim umożliwieniu temu Państwu przedstawienia swych uwag. Jeśli Państwo to nie zastosuje się do opinii w terminie określonym przez Komisję, może ona wnieść sprawę do Trybunału Sprawiedliwości.

Z uwagi na powyższe, zwracam się o niezwłoczne podjęcie działań zmierzających do stwierdzenia nieważności przedmiotowej decyzji.

Ponadto, istotne znaczenie dla sprawy ma kwestia statusu jaki posiadał obszar mający znaczenie dla Wspólnoty Natura 2000 „Karkonosze” w dniu wydania kwestionowanej decyzji Burmistrza Miasta Szklarska Poręba. Jak stwierdzono już uprzednio, obszar ten został zgłoszony do Komisji Europejskiej przez Rząd RP w kwietniu 2004 r., natomiast zatwierdzony przez Komisję decyzją nr 2008/25/EC z dnia 13 listopada 2007 r. W związku z powyższym, zarówno w dacie wdrożenia postanowienia uzgadniającego Wojewody Dolnośląskiego z dnia 24 kwietnia 2006 r., jak i decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia przez Burmistrza Miasta Szklarska Poręba z dnia 10 listopada 2006 r., obszar ten posiadał status obszaru projektowanego.

W kwestii ochrony obszarów o ww. statusie wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie, stwierdzając (w wyroku z dnia 16 września 2008 r., sygn. akt: II OSK 1177/07, za wyrokiem ETS C-117/03 Dragaggi), iż *zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, projektowane specjalne obszary ochrony siedlisk Natura 2000 są objęte ochroną zgodnie z tzw. "zasadą ostrożności" wynikającą z art. 174 pkt 2 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, który stanowi iż polityka Wspólnoty w dziedzinie ochrony środowiska opiera się na zasadzie ostrożności (ang. precautionary principle). Wynika z niej ciążący na wszystkich podmiotach obowiązek dołożenia należytej staranności w ocenie skutków, jakie dla środowiska może przynieść nowo podejmowana decyzja lub uruchamiana działalność. Odpowiednie działania (w tym analizy, opinie, ekspertyzy) powinny być podejmowane z wyprzedzeniem, tzn. już wtedy, gdy zachodzi uzasadnione prawdopodobieństwo, że powstanie problem ekologiczny.*

Co więcej, Naczelny Sąd Administracyjny, opierając się na orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości (wyrok C-244/05 Bund Naturschutz oraz wyrok C-117/03 Dragaggi) przyjął, iż *wobec przedsięwzięć mogących znacząco negatywnie oddziaływać na projektowane obszary Natura 2000*

konieczne jest przeprowadzenie oceny oddziaływania, o której mowa w art. 33. ust. 3 ustawy o ochronie przyrody. Jednakże jeżeli w trakcie takiej oceny stwierdzone zostanie znaczące negatywne oddziaływanie przedsięwzięcia na dany obszar, nie jest dozwolone wydanie zgody na realizację przedsięwzięcia, nawet jeśli spełnia ono przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy o ochronie przyrody (czyli za jego realizacją przemawiają konieczne wymogi nadrzędnego interesu publicznego, w tym wymogi o charakterze społecznym lub gospodarczym, wykazano brak rozwiązań alternatywnych, a także zapewnione zostanie wykonanie kompensacji przyrodniczej niezbędnej do zapewnienia spójności i właściwego funkcjonowania sieci obszarów Natura 2000). W takim przypadku zgoda może być wydana dopiero po zatwierdzeniu danego obszaru Natura 2000 przez Komisję Europejską.

Zgodnie zatem z powyższą interpretacją NSA w Warszawie, w przedmiotowym przypadku, z uwagi na ówczesny (w dacie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach) status obszaru mającego znaczenie dla Wspólnoty Natura 2000 „Karkonosze”, który posiadał wówczas status obszaru projektowanego, nie można było zastosować instytucji z art. 34 ustawy o ochronie przyrody, nawet w przypadku stwierdzenia istnienia imperatywu wynikającego z nadrzędnego interesu publicznego, przy jednoczesnym spełnieniu pozostałych warunków tj. braku rozwiązań alternatywnych oraz zapewnieniu wykonania kompensacji przyrodniczej.

U podstaw wniosku o wstrzymanie wykonania spornej decyzji leży okoliczność, iż w ocenie Wnioskodawcy, w przedmiotowej sprawie nastąpiło wypełnienie dyspozycji art. 159 § 1 Kpa, zgodnie z którym organ administracji publicznej, właściwy w sprawie stwierdzenia nieważności decyzji, wstrzyma z urzędu lub na żądanie strony wykonanie decyzji, jeżeli zachodzi prawdopodobieństwo, że jest ona dotknięta jedną z wad wymienionych w art. 156 § 1 Kpa.

W opinii Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, decyzja Burmistrza Miasta Szklarska Poręba o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia polegającego na budowie kolei linowej, modernizacji nartostrad i budowie połączeń między nimi oraz rozbudowie instalacji sztucznego dośnieżania w masywie Szrenicy w miejscowości Szklarska Poręba z dnia 10 listopada 2006 r., znak: OŚ-7627/04/2006, została obciążona kwalifikowaną wadą rażącego naruszenia prawa tj. przepisu art. 34 ust. 1 ustawy o ochronie przyrody, a tym samym art. 6 ust. 4 Dyrektywy Siedliskowej, co wyczerpuje dyspozycję art. 156 § 1 pkt 2 *in fine* Kpa.

W związku z powyższym, wnoszę jak w *petitum*.

GENERALNY DYREKTOR
OCHRONY ŚRODOWISKA

Michał Kiedrzyński

Do wiadomości:

1. Burmistrz Miasta Szklarska Poręba, ul. Buczka 2, 58-580 Szklarska Poręba
2. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska we Wrocławiu, Pl. Powstańców Warszawy 1, 50-951 Wrocław
3. Karkonoski Park Narodowy, ul. Chałubińskiego 23, 58-570 Jelenia Góra
4. Nadleśnictwo Szklarska Poręba, ul. Krasieńskiego 6, 58-580 Szklarska Poręba
5. Stowarzyszenie Pracownia na rzecz Wszystkich Istot, ul. Jasna 17, 43-360 Bystra

a/a